

"Staal- en kolenindustrieën onder één gezag" in Het Parool (10 mei 1950)

Source: Het Parool. Vrij Onverveerd. dir. de publ. Van Norden, W. ; Réd. Chef Van Heuven Goedhart, G.J. 10.05.1950, n° 1.637; 10. Jg. Amsterdam: Het Parool.

Copyright: (c) Het Parool

URL: [http://www.cvce.eu/obj/"staat_en_kolenindustrieen_onder_een_gezag"_in_het_parool_10_mei_1950-nl-c832423e-f3fc-4358-8038-55cef00fb347.html](http://www.cvce.eu/obj/)

Publication date: 17/09/2012

Spectaculair gebaar van Frankrijk

Staal- en kolenindustrieën onder één gezag

Schuman: “Oorlog met Duitsland wordt hierdoor onmogelijk”

(Van onze correspondent)

PARIJS, 10 Mei. - Aan de vooravond van de conferentie der Grote Drie heeft Frankrijk gemeend een tweede spectaculair gebaar te moeten maken. Minister Schuman heeft gisteravond voor de verzamelde wereldpers een toelichting gegeven op een voorstel om de ijzer en staalindustrieën van Duitsland en Frankrijk (en het Saargebied) met elkaar te verenigen onder eenzelfde bestuursorgaan. Andere landen (o.a. Nederland) zouden tot deze organisatie kunnen toetreden. Deze samenwerking zou een einde maken aan de eeuwenlange strijd tussen Frankrijk en Duitsland; oorlog tussen beide landen zou onmogelijk worden, aangezien beider wapenindustrie in het gemeenschappelijke orgaan opgenomen en op vredelievende doeleinden omgeschakeld wordt.

De leden van het hoge bestuurscollege zullen door de twee regeringen worden aangewezen en hun beslissingen zullen de regeringen evenzeer binden als de betrokken industrieën. Er is geen trustvorming met haar nasleep van prijsbeheersing en productie-beperking beoogd. Integendeel: het hoge bestuurscollege zal de prijzen legaliseren, de levensvoorwaarden der arbeiders naar elkaar toe heffen, de productie moderniseren en uitbreiden.

Het nieuwe organisme zal tweemaal per jaar aan de V.N. rapport uitbrengen over zijn werkzaamheden, waardoor, meent Frankrijk, zijn pacifieke werkzaamheid voldoende wordt gegarandeerd. Het gezag van het Internationale Ruhr-lichaam en de verplichtingen, die in verband daarmee aan Duitsland zijn opgelegd, blijven voortbestaan. Zij worden in de werkzaamheden van dit organisme ingeschakeld.

Ziedaar het voorstel, dat door Bonn onmiddellijk met gejuich is binnengehaald en in Londen met een voorzichtig wenkbrauw-optrekken is ontvangen. Beide reacties zijn even begrijpelijk. Het voorstel komt, nadat een conferentie tussen Schuman en Acheson een voorlopig accoord heeft gebracht, over de in Indo-China te volgen politiek, waarin echter het voornaamste cijfer nog moet worden ingevuld: nl. het bedrag van de militaire hulp, die Amerika aan Indo-China en Frankrijk gezamenlijk wil geven. Het komt op het ogenblik, dat Acheson en Bevin de discussie over het Duitse probleem beginnen.

Vele vragen

Het voorstel werpt vele vragen op, die door de uitvoerige verklaring van Schuman niet werden beantwoord. Het wordt geen trust, maar zou het ziet gemakkelijk een economisch lichaam kunnen worden, dat tegen Engeland is gericht?

Een onderling accoord zal de concurrentie van Engeland gedeeltelijk kunnen lamleggen, het gevolg daarvan zou kunnen zijn, dat Engeland meer geneigd wordt met Europa samen te werken. Het resultaat kan echter evenzeer zijn, dat de kloof tussen Engeland en het continent groter wordt. Sommigen beweren, dat dit voorstel wordt ingegeven door vrees voor de Duitse-concurrentie, daar in sommige industrieën de Duitse prijzen een derde lager liggen dan de Franse. Dat kan waar zijn, maar realisering van het voorstel betekent in zo'n geval, dat de ruzie tussen Frankrijk en Duitsland eenvoudig wordt verplaatst naar het hoge bestuurscollege.

Wij kunnen ons tenminste niet voorstellen, dat Franse industrieën zien zonder meer met 't Duitse prijsniveau gelijk zullen laten schakelen.

De verklaring van de Franse regering legt grote nadruk op de pacificatie der staalindustrieën. Deze passages wekken alleen maar nieuwe twijfel. Men kan b.v. bestrijden, dat de laatste oorlogen eenvoudigweg alleen door de wapenindustrieën zouden zijn veroorzaakt. Aan de andere kant: de militaire kracht van een

industrie wordt niet wezenlijk aangetast door het feit, dat men haar op vredelievende industrieën omschakelt. De laatste oorlog heeft bewezen hoe gemakkelijk men zulke industrieën weer op oorlog terugschakelt.

Bovendien: doet men werkelijk afstand van het denkbeeld de Europese zware industrie in het Atlantisch Pact in te schakelen? Was het niet de bedoeling, dat wij zelf een aandeel in onze eigen bewapening zouden bedragen? Pacificatie van de Europese Industrie, zou dat niet de indruk maken van een capitulatie voor de Russische intimidatie?

Ten slotte is ons niet duidelijk, wat men met het Ruhrgebied aan wil. Tot nu toe staat dit gebied onder een internationaal en politiek controle-orgaan. Is het de bedoeling die politieke contrôle te verzwakken door haar ondergeschikt te maken aan de economische contrôle van het nieuw te stichten orgaan? Voor velen zou dit nu juist een verzwakking van de veiligheid betekenen, want de oorlog, zowel als de vrede, zijn politieke zaken. De werkzaamheid van economische controle-organen kan slechts in geringe mate de betekenis van politieke beslissingen aantasten.

De hele toelichting van minister Schuman ademt een optimisme, dat gebaseerd schijnt op overschatting van economisch factoren. Misschien echter is het slechts de bedoeling de wereld - lees Amerika - te tonen, dat Frankrijk niet de oorzaak is van de geringe vorderingen, die de Atlantische samenwerking maakt. „L'Aube”, het orgaan van minister Schuman's partij, schrijft ten minste aan het eind van zijn hoofdartikel over het voorstel: „Wij zijn nog ver van de integratie van Europa. De wereld weet nu, dat dit niet de schuld is van Frankrijk”. Ligt in deze woorden soms de sleutel tot begrip van het voorstel?